

*Skulle jeg nu vove et forsøg på, med et enkelt
prædikat at betegne det ejendommelige
ved Mozarts musik med hensyn til
pagen i Figaro, så ville jeg sige:
Den er elskovsdrukken*

Det første stadium er antydet i pagen i *Figaro*.

Det gælder naturligvis her om, ikke i pagen at se et enkelt individ, hvilket man så let fristes til, når man i tanken eller i virkeligheden ser det fremstillet af en personlighed.

Det bliver da vanskeligt at undgå, hvad der for en del også er tilfældet med pagen i stykket, at ikke noget tilfældigt, noget ideen uvedkommende blander sig ind, at han ikke kommer til at være mere end han skal være; thi dette bliver han i en vis forstand øjeblikkeligt, så snart han bliver individ. Men ved at blive mere, bliver han mindre, han opfører at være ideen.

*Den franske dramatiker Pierre
Augustin Caron de Beaumarchais
(1732-1799), hvis komedie La Folle
journée ou le Mariage de Figaro
Lorenzo da Pontes libretto til
Mozarts opera Figaros Bryllup
bygger på.*

Derfor kan man ikke indrømme ham replik, men musikken bliver det eneste adækvate udtryk, og det er derfor mærkeligt, at såvel *Figaro* som *Don Juan*, således som de er udgangne fra Mozarts hånd, hører til *opera seria*. Betragter man nu pagen således som en mytisk figur, så vil man finde

i musikken udtrykt det ejendommelige for det første stadium.

Det sanselige vågner, dog ikke til bevægelse, men til stille *quiescens*, dvs. hvilen, ikke til fryd og glæde, men til dyb melankoli. Attråen er endnu ikke vågnet, den er tungsindigt anet.

I attråen er bestandigt det attråede, det stiger op af denne og viser sig i en forvirrende dæmren. Dette forhold foregår for det sanselige, ved skygger og tåger fjernes det, ved afspejling i disse bringes det nærmere.

Hvad der vil blive attråens genstand ejer attråen, men ejer det uden at have attrået det og ejer det således ikke. Dette er den smertelige, men også ved sin sødme bedårende og fortryllende modsigelse, der med sit vemod, sit tungsind gennemlyder dette stadium.

Dens smerte ligger nemlig ikke i, at der er for lidet, men snarere i at der er for meget.

Attråen er stille attrå, længselen stille længsel, sværmeriet stille sværmeri, hvori genstanden dæmrer og er denne så nær, at den er i denne.

Det attråede svæver over attråen, synker ned i den, uden at dog denne bevægelse sker ved attråens egen tiltrækkende kraft, eller fordi der attrås.

Det attråede svinder ikke bort, snor sig ikke ud af attråens favntag, thi da ville attråen netop vågne; men det er uden at være attrået for attråen, som derfor netop bliver tungsindig, fordi den ikke kan komme til at attrå.

Så snart attråen vågner, eller rettere, i og med dens våggen, skilles attråen og genstanden for attråen ad, nu ånder attråen frit og sundt, medens den tidligere ikke kunne ånde for det attråede.

Når attråen ikke er vågnet, tryller og besnærer det attråede, ja næsten ængster.

Attråen må have luft, må komme til udbrud; det sker derved, at de skilles ad; det attråede flygter undseelig, blufærdig som en kvinde, der bliver adskillelse mellem dem, det attråede forsvinder *et apparet sublimis*, dvs. 'svævende i luften', eller i ethvert tilfælde udenfor attråen.

Når man maler loftet i et værelse helt over med figurer den ene ved siden af den anden, så trykker et sådant loft, som maleren siger; anbringer man en enkelt figur let og flygtigt, så højner dette loftet.

Således med forholdet mellem attråen og det attråede på et første og senere stadium.

Attråen altså, der på dette stadium kun er til stede i en anelse om sig selv, er uden bevægelse, uden uro, kun sagtelig vugget af en uforklarlig indre rørelse, som plantens liv er fængslet til jorden, således er den hensunken i stille præsentisk længsel, fordybet i kontemplation og kan dog ikke udtømme sin genstand, væsentlig fordi der i dybere forstand ingen genstand er, og dog er denne mangel på genstand ikke dens genstand; thi så var den straks i bevægelse, så var den determineret, om ikke på anden måde, så i sorg og smerte, men sorg og smerte har ikke den modsigelse i sig, der er ejendommelig for melankoli og tungsindighed, ikke den tvetydighed, der er sødmen ved det melankolske.

Skønt attråen på dette stadium ikke er bestemt som attrå, skønt denne anede attrå med hensyn til sin genstand er aldeles ubestemt, så har den dog en bestemmelse, den er nemlig uendelig dyb.

Den suger ligesom Thor gennem et horn, hvis spids står i verdenshavet; dog er grunden til, at den ikke kan suge sin genstand til sig, ikke den, at denne er uendelig, men den, at denne uendelighed ikke kan blive den en genstand. Dens sugen betegner derfor ikke et forhold til genstanden, men er identisk med dens suk og dette er uendelig dybt.